

[Ragnhild Andersen.]

som så varmt talte for, at man skulle sørge for bedre alderdomsbetingelser for de faglige funktionærer, også vil støtte, at samtlige gamle arbejdere og mindrebedemlede får tryghed i deres alderdom.

Mit partis forslag går ud på at give rentemodtagerne 20 kr. mere om måneden til enligstillede og 30 kr. til ægtepar fra 1. januar 1951, og ydermere som sagt at regulere renten to gange om året i stedet for som nu een gang. Vi foreslog det samme i fjor, og det kan jo kun glæde mig, når det i år er kommet til, at flere ordførere går ind for, at det bestemmes i loven, at denne pristalsregulering skal foregå ikke een, men to gange, selvom dette jo ikke løser alle problemerne, for som jeg sagde før, når vi befinder os i en sådan pristigningsperiode, som vi gør, slår det bunden ud af økonomien for folk med de mindre indtægter. Og selv for medlemmerne af det høje ting kan det ikke være nogen hemmelighed, at priserne befinder sig i en stadig march op efter, og det er ikke luksusvarer alene; det er i høj grad de daglige livsfornødenheder; det er kaffen, margarinen, spegepølse og alt, hvad der har med dagliglivets almindelige fornødenheder at gøre. Ingen kender faktisk dagen, før solen går ned. Havregrynene stiger, hvedemelet stiger, sagogryn, bygryn stiger, og man kan være overbevist om, at det gør grove indhug i de få kroner og femogtyveører, der står til rådighed for de gamle og rentemodtagerne til indkøb. Og det er jo det, det må dreje sig om for os. Når man skal give 78 øre for 5 tynde skiver spegepølse, så ved jeg ikke, hvor man er henne; så kan man regne ud, at det bliver meget få gange om ugen, rentemodtagerne kan tillade sig at lægge spegepølse på deres fedtebrød — fedtet, som er så højt oppe i pris, at man risikerer at skulle give 3 kr. 75 øre for et pund krydderfedt. Det er hårrejsende. Det forringer den sociale standard i de dårligst stilledes hjem, både for rentemodtagere, for enker og syge, som er henvist til socialkontorerne, og for dem, der sidder med store forsørgerbyrder.

Vort forslag går yderligere ud på at give rentemodtagerne i alderdomshjemmene en beskedent forhøjelse på 3 kr. om måneden i lommepenge. Når vi har stillet dette forslag, er det med den største interesse, mit parti har hørt ærede ordførere både for socialdemokratiet og for det radikale venstre fra denne talerstol under finanslovdebatten erklære, at til trods for oprustningen måtte der ikke gå skår i den sociale standard her i landet, den sociale standard måtte ikke

forrhinges, men måtte stadig udbygges. Ja, men hvis der skal være nogen som helst mening i sådanne talemåder, kan det ikke nytte, at man lukker øjnene for den forringelse, som foregår hver uge og hver dag af de dårligst stilledes vilkår, og det kan ikke nytte, at man siger, at kommunisternes forslag er overbud eller er urimeligt eller er konkurrence, eller jeg ved ikke hvad, for vort forslag bygger på, at der i øjeblikket foregår en undergravning af de sociale vilkår for de dårligst stillede. Det må forhindres, og det må rigsdagen gøre. Her hjælper ingen kæremål eller at henvise til kommissioner, således som talrige ordførere har gjort fra dette sted, og således som også den højtærede minister — nej, jeg tror forresten ikke, det skal lægges den højtærede socialminister til last.

Den højtærede socialminister har tidligere henvist til kommissionen, men ikke i dag, men det har de øvrige ordførere gjort. De har talt om denne kommission, som om det at nedsætte en kommission skulle være en sovepude for rigsdagen. (*Svend Jørgensen*: Den er færdig nu!). Er kommissionen færdig? (*Svend Jørgensen*: Den bliver færdig!). Ja, det er vi da nok flere om at afgøre, ærede medlem. Jeg har i hvert fald fået talrige tykke dokumenter og nye forslag hjem, og det har det ærede medlem rimeligvis også, og jeg vil antage, at de skal gennemarbejdes, undersøges o. s. v. Hvordan det ærede medlem kan love at blive færdig i løbet af kort tid, gad jeg nok vide, for der er meget modstridende synspunkter i denne kommission, uden at jeg løvrigt tør røbe noget som helst om, hvad der foregår. Men kommissionen er ingen sovepude; og det var netop det ærede medlem hr. Svend Jørgensen, der sagde, at selvom denne kommission bliver færdig, er det ikke udtryk for, at dermed laves der om på lovgivningen til gunst for de gamle. Det var netop det ærede medlem selv, der sagde det. Denne kommission er ingen sovepude; den fritager ikke rigsdagen for dens ansvar. Nej, sandelig, vi må påtage os at overvåge og følge den prisudvikling, der foregår i dagens Danmark, og sikre, at rentemodtagerne ikke kommer til at undgælde for den krigsøkonomi, som vi i dag lever under.

Den ærede ordfører for det socialdemokratiske parti, det ærede medlem hr. Kaj Andresen, gik imod vort forslag udfra det synspunkt, at det var overbud, og sagde, at det var ikke vanskeligt at forstå, for man måtte jo tage kommunisternes ansvarsbevidsthed i betragtning. Ja, ærede medlem, hvad ansvarsbevidsthed angår, tror jeg nok,